

Sygn. akt VIII U 483/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 lutego 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. S. (S.) prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 stycznia 2017r.;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego J. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 483/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 lutego 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. S. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie wykazał on wynagrodzeń przypadających w całości lub w części po przyznaniu emerytury z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatniego 20-lecia przypadającego przed rokiem złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury (tj. z lat 1997-2016) lub dowolnie wybranych 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się jej zmiany i przyznanie prawa do spornego świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że po przejściu na emeryturę, pracował w latach 1985-1988

i 1989-1990 w KWK (...). Domagał się również dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność odtworzenia hipotetycznego wynagrodzenia za lata 1948-1979.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. S. urodził się (...)

Ubezpieczony pracował w:

- KWK (...) od 1 maja 1948 r. do 31 grudnia 1963 r., przy czym od 1 września 1948 r. do 31 stycznia 1951 r. jako uczeń szkoły przemysłu górniczego, od 2 lutego 1951 r. do 31 marca 1953 r. jako młodszy elektryk pod ziemią, od 1 kwietnia 1953 r. do 31 grudnia 1956 r. jako elektryk pod ziemią, od 1 stycznia 1957 r. do 31 grudnia 1963 r. jako samodzielny elektryk pod ziemią; ponadto w okresie od 22 grudnia 1956 r. do 31 grudnia 1963 r. ubezpieczony był czynnym członkiem drużyny ratowniczej na dole kopalni;

- KWK (...) od 2 stycznia 1964 r. do 30 czerwca 1983 r. jako elektryk pod ziemią; od 2 kwietnia 1985 r. do 28 czerwca 1988 r. jako elektromonter pod ziemią; od 27 października 1989 r. do 31 maja 1990 r. jako telemonter na powierzchni.

Decyzją z 24 czerwca 1983 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 lipca 1982 r. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto ostatecznie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 12 miesięcy od czerwca 1987 r. do maja 1988 r. wynoszący 332,88%, który następnie został ograniczony do 250%.

W dniu 4 stycznia 2017 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o przeliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Decyzją z 14 lutego 2017 r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do spornego świadczenia z przyczyn wyżej podanych.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

W trakcie postępowania dowodowego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej B. T. na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego za okres nieudokumentowany w oparciu o akta osobowe, przepisy branżowe oraz na okoliczność wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej w najkorzystniejszym wariantcie z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia. Sporządzono również opinię uzupełniającą.

(...) SA nie posiada dokumentacji płacowej ubezpieczonego sprzed 1980 r.

Okresy zaszeregowania ubezpieczonego w latach od 1948 do 1979 wg kartoteki personalnej oraz dodatki przysługujące wg przepisów branżowych w górnictwie kształtowały się następująco:

Okres	Kategoria zaszeregowania/ pozycja	Stawka płacy zasadniczej w złotych	Karta Górnika	Deputat węglowy
od	dzienna			

1951-02-03	Poz. 57/V/4	11,60	<p>10% - okres pracy ponad 2-5 lat - ustalone na nadstawie Uchwały Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym "Monitor Polski nr A-loopoz. 1175" oraz biorąc pod uwagę par. 14 załącznika nr 1 do ZUP z 1957 roku.</p> <p>Od 1 września 1953 roku 15% - okres pracy ponad 5 lat</p>	<p>Do 05/1954 ilość 2 tony / rok. Od 06/1954 ilość 8 ton / rok.</p> <p>Z uwagi na brak danych dotyczących ceny węgla deputatowego za lata 1951-1959 biegła nie nalicza tego składnika Cena za 1 tonę węgla od 1960-1962 roku 262,50 zł, w 1963 roku - 441.44 zł</p>
1952-03-01	poz. IV/61	17.60		
1953-04-01	poz. VI/47	25.68		
1954-10-01	poz. VII/62	35,20		
1957-01-01	poz. XII/3 5	64.00		
1964-01-02	poz. 35 kat. XII	64.00	<p>20% - okres pracy ponad 5 lat - ustalone na podstawie Uchwały Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym "Monitor Polski nr A-100 poz. 1175" oraz od 1 kwietnia 1957 roku biorąc pod uwagę par. 14 załącznika nr</p>	<p>ilość 8 ton / rok.</p> <p>Cena za 1 tonę węgla od 1964r. do 1970r. - 500/t. a od 1971r. do 1979r. - 550 zł</p>

			1 do ZUP z 1957 roku.
1964-08-01	poz. 29. kat. XIII	72.00	
1968-12-01	VI kat.	118.00	<p>Od 12/1968 stawka 15.20 zł/dniówkę – okres pracy ponad 5 lat VI kategoria zaszeregowania - zgodnie z załącznikiem nr 10 do protokołu dodatkowego nr 265/PW z dnia 05.12.1968r.</p> <p>Od lutego 1974 roku stawka 26.00 zł - zgodnie z załącznikiem nr 8 do protokołu dodatkowego nr 342/PW z dnia 24 stycznia 1974r. Od października 1974 roku specjalne wynagrodzenie wypłacane w podwójnej wysokości i miesięcznie na podstawie uchwały Rady Ministrów nr 230/74 z dnia 27 września 1974r.</p>
1975-01-01	VI kat.	140.00	<p>39,00 zł/dniówkę podwyższone o 100% - okres pracy ponad 20 lat - zgodnie z par. 25 pkt. 1 -8 oraz tabelą nr 2 załącznika nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy dla P. Węglowego z dnia 1 stycznia 1975</p>

			roku - VI kategoria zaszeregowania.	
--	--	--	--	--

Wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego na przestrzeni jego aktywności zawodowej kształtowała się następująco. Za lata 1966, 1967, 1969 uwzględniono dane pochodzące z legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonego. Za lata 1971-1974 uwzględniono dane z przedłożonych zaświadczeń o obliczeniu rocznej nagrody z funduszu zakładowego dla ubezpieczonego, a za lata 1975-1979 dane pochodzące z przedłożonych pasków wynagrodzeń ubezpieczonego (do lipca 1975 r. wynagrodzenie ustalono w oparciu o akta osobowe). Z kolei za lata 1980-1983 i 1985-1990 uwzględniono dane pochodzące z przedłożonego zaświadczenia rp-7 obejmującego wynagrodzenie ubezpieczonego za ten okres. Do obliczeń w zakresie odtworzenia hipotetycznego wynagrodzenia ubezpieczonego uwzględniono jedynie te składniki, co do których nie ma wątpliwości, że ubezpieczony je otrzymywał, a więc wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika i deputat węglowy.

Rok	Płaca podstawowa	Karta Górnika	Deputat węglowy	SUMA
1951	3236,40	323,64	0	3560,04
1952	5062	506,20	0	5568,20
1953	7218,32	852,80	0	8071,12
1954	8555,92	1283,39	0	9839,31
1955	10 771,20	1615,68	0	12 386,88
1956	10 736	1610,40	0	12 346,40
1957	19 520	2928	0	22 448
1958	19584	2937,60	0	22 521,60
1959	19 520	2928	0	22 448
1960	19 648	2947,20	1812	24 407,20
1961	19 456	2918,40	1812	24 186,40
1962	19 520	2928	1812	24 260

1963	19 520	2928	3531,52	25 979,52
1964	18 718,48	3743,70	4000	24 462,18
1965	20 016	4003,20	4000	28 019,20
1966	Dane z legitymacji ubezpieczeniowej 63 306,10			
1967	Dane z legitymacji ubezpieczeniowej 63 930, 49			
1968	21 079,98	4021,70	4000	29 101,68
1969	Dane z legitymacji ubezpieczeniowej 96 193			
1970	33 842,40	4359,36	4000	42 201,76
1971	Roczny zarobek: 89 939,08	4400	93 939,08	
1972	Roczny zarobek: 89 676	4400	94 076	
1973	Roczny zarobek: 97 319	4400	101 719	
1974	Roczny zarobek: 98 006	4400	102 406	
1975	36 518	12 082	1834	90 448,91
1976	105 018,77	30 528	3300+1100	136 646,77
1977	117 044,63	30 886	3300+1100	149 030,63
1978	106 881,64	30 070	3300+1100	138 051,64

1979	100 897,69	32 270	3300+1100	134 267,69
1980	Dane z rp7 159 358			
1981	Dane z rp7 242 716			
1982	Dane z rp7 379 244			
1983	Dane z rp7 186 204			
1985	Dane z rp7 548 163			
1986	Dane z rp7 1 072 333			
1987	Dane z rp7 1 040 638			
1988	Dane z rp7 735 226			
1989	Dane z rp7 756 669			
1990	Dane z rp7 3 857 578			

Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy za lata 1951-1990 kształtowała się w następujący sposób:

Lp.	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)	UWAGI
1	1951	3 560,04	7 188,00	49,53	wyliczone przez biegłego na podstawie dokumentacji / akt osobowych

2	1952	5 568,20	7 824,00	71,17	
3	1953	8071,12	11 040,00	73,11	
4	1954	9 839,31	11 700,00	84,10	
5	1955	12 386,88	12 096,00	102,40	
6	1956	12 346,40	13 416,00	92,03	
7	1957	22 448,00	15 348,00	146,26	
8	1958	22 521,60	16 176,00	139,23	
9	1959	22 448,00	17 436,00	128,75	
10	1960	24 407,20	18 720,00	130,38	
11	1961	24 186,40	19 500,03	124,03	
12	1962	24 260,00	20 160,00	120,34	
13	1963	25 979,52	21 156,00	122,80	
14	1964	26 462,18	21 792,00	121,43	
15	1965	28 019,20	22 404,00	125,06	
16	1966	62 205,10	23 208,00	272,78	ustalone na podstawie wpisów do legitymacji ubezpieczeniowej
17	1967	63 930,49	24 192,00	264,26	
18	1968	29 016,8	25 272,00	115,15	na podstawie akt osobowych

19	1969	96 193,00	26 038,00	368,73	ustalone na podstawie wpisów do legitymacji ubezpieczeniowej
20	1970	42 201,76	26 820,00	157,35	na podstawie akt osobowych
21	1971	93 939,08	28 296,00	331,99	ustalone na podstawie zaświadczeń o obliczeniu
22	1972	94 076,00	30 108,00	312,46	
23	1973	101 719,06	33 576,00	302,95	rocznej nagrody z funduszu zakładowego
24	1974	103 406,00	58 220,00	267,94	
25	1975	90 448,91	46 956,00	192,62	do lipca 1975r. ustalone na podstawie akt osobowych a od
26	1976	136 646,77	51 372,00	265,99	
27	1977	149 030,63	55 152,00	270,22	sierpnia 1975r. ustalone na podstawie pasków
28	1978	138 051,64	55 644,00	235,41	zarobkowych załączonych do akt sprawy
29	1979	134 267,69	63 924,00	210,04	
30	1980	159 358	72 480,00	219,86	

31	1981	242 716	95 268,00	263,06	
32	1982	379 244	139 572,00	271,72	
33	1983	186 204	173 700,00	107,20	
34	1985	548 163	240 060,00	228,34	ustalone na podstawie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7
35	1986	1 072 333	289 140,00	370,87	
36	1987	1 040 638	350 208,00	297,15	
37	1988	735 226	637 080,00	115,41	
38	1989	756 669	2 481 096,00	30,50	
39	1990	3 857 578	12 375 644,00	31,22	

Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym dla ubezpieczonego wariantcie za najlepsze 20 lat w całym okresie zatrudnienia kształtuje się w następujący sposób:

Lp.	Za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)
1	1957	22 448,00	15 .348,00	146,26
2	1966	62 205,10	23 208,00	272,78
3	1967	63 930,49	24. 192.00	264,26

4	1969	96 193,00	26 038,00	368,73
5	1970	42 201,76	26 820,00	157,35
6	1971	93 939,08	28 296,00	331,99
7	1972	94 076,00	30 108,00	312,46
8	1973	101 719,06	33 576,00	302,95
9	1974	103 406,00	58 220,00	267,94
10	1975	90 448,91	46 956,00	192,62
11	1976	136 646,77	51 372,00	265,99
12	1977	149 030,63	55 152,00	270,22
13	1978	138 051,64	55 644,00	235,41
14	1979	134 267,69	63 924,00	210,04
15	1980	159 358	72 480,00	219,86
16	1981	242 716	95 268,00	263,06
17	1982	379 244	139 572,00	271,72
18	1985	548 163	240 060,00	228,34
19	1986	1 072 333	289 140,00	370,87
20	1987	1 040 638	350 208,00	297,15
SUMA	5 250 %			
Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru	262,50 %			

emerytury (5250% : 20)		
---	--	--

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; aktach osobowych ubezpieczonego; świadectwa pracy z 4 czerwca 1990 r. (k.4); świadectwa pracy z 29 czerwca 1988 r. (k.5); rp7 (k.13); opinii biegłej sądowej B. T. z 20 stycznia 2018 r. (k.32-62) wraz z opinią uzupełniającą (k.86-152); legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego (k.72); pasków wynagrodzeń odwołującego (k.79).

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii sądowych sporządzonych przez biegłą B. T.. W ocenie Sądu, biegła prawidłowo odtworzyła wynagrodzenie ubezpieczonego za okres nieudokumentowany w oparciu o akta osobowe, przepisy branżowe, legitymację ubezpieczeniową, paski wynagrodzeń ubezpieczonego, zaświadczenia rp-7 oraz prawidłowo wyliczyła wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej w najkorzystniejszym wariantcie z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia. Opinie zostały sporządzone w sposób fachowy i precyzyjny. Z ich treści wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%.

Sąd nie zgodził się zarzutami podniesionymi przez organ rentowy do opinii sporządzonej przez biegłą dotyczącymi tego, że nie można przeanalizować zarobków za lata 1975-1979, ponieważ legenda w opinii jest nieczytelna, a także braku rp7 za lata 1980-1982 i 1985-1987. Wskazać należy, że druk rp7 za lata 1980-1990 znajduje się w aktach sprawy (k.13). W aktach sprawy znajdują się także paski wynagrodzeń ubezpieczonego, z których korzystał biegły (k. 79). Nic nie stało na przeszkodzie, aby organ rentowy będący stroną niniejszego postępowania, przed sformulowaniem zarzutów do opinii biegłej skorzystał z prawa wglądu w akta sprawy, zgodnie z przepisami kpc. Odnosząc się natomiast do argumentu związanego z prawdopodobieństwem ujęcia deputatu węglowego w paskach wynagrodzeń za lata 1975-1979 i następnym jego ponownym doliczeniem przez biegłą, wskazać należy, że biegła w opinii uzupełniającej precyzyjnie wskazała analizując dane zawarte w paskach wynagrodzeń, że deputat węglowy w części okresów był wliczany do zarobków brutto pod kodami do 11/1978 „49”, od 12/1978 jako „59” i od 05/1979 jako „46”. Biegła podała, że w każdym miesiącu sprawdzała jaka kwota została wliczona do wartości brutto. Jeżeli nie została wliczona pełna kwota to różnica została przez biegłą doliczona do pełnej wysokości deputatu węglowego. Ponadto nawet jeżeli biegła ponownie doliczyła deputat węglowy to i tak obliczony przez biegłą wskaźnik wysokości podstawy wymiaru uległby obniżeniu co najwyżej o kilka procent i w dalszym ciągu przekraczałby 250%. Tym samym stanowisko ubezpieczonego w tym zakresie jest słuszne.

Materiał dowodowy Sąd uznał za wystarczający do ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 j.t.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny, a tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej, która ostatecznie miała obliczyć wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym dla ubezpieczonego wariantcie. Do obliczeń uwzględniono tylko te składniki, co do których nie ma wątpliwości, że ubezpieczony je otrzymywał, tj.: wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika oraz deputat węglowy. Obliczając wskaźnik biegła korzystała z przepisów branżowych, danych znajdujących się w aktach osobowych, legitymacji ubezpieczeniowej, pasków wynagrodzeń ubezpieczonego, zaświadczenia rp-7. Obliczony przez biegłą wskaźnik przekroczył 250%. Natomiast argumenty podnoszone przez organ rentowy pozostają bezzasadne z przyczyn wyżej podanych.

Reasumując, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo zgodnie z art.15 ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej od 1 stycznia 2017 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie spornego świadczenia.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i§3 w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) zasądzając od organu rentowego, jako od strony przegrywającej proces, na rzecz ubezpieczonego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel